

hun efter det sidste Barns Fødsel bliver gift med dets Fader. Det gælder da alligevel om hende, at hun har faaet Børn udenfor Ægteskab med mere end een Mandsperson. Men en moralsk Rangforordning, hvorefter en saadan Kvinde stilles ringere end en Skøge, kan ikke opretholdes.

Desuden er jo Lovens Formaal at hjælpe Barnet, og den Ret, Moderen har til at faa Faderens Bidrag udbetalt af det offentlige, er given hende for Barnets Skyld. I en Lov, der helt igennem gaar ud paa at forbedre de udenfor Ægteskab avlede og fødte Børns Retsstilling, maa det anses for meget uheldigt at indsætte en Bestemmelse, der for nogle af disse Børn gaar i stik modsat Retning og saaledes modvirker Lovens anerkendte Formaal.

Fremdeles maa det vel erindres, at Moderens Ret til at faa Faderens Bidrag udbetalt af det offentlige, uden at det bliver Fattighjælp til hende selv, er et Udtryk for den Betragtning, at dette Bidrag efter Forholdets Natur er Fattighjælp til Faderen og af den Grund ikke til Moderen, og denne Betragtning maa være lige berettiget uden Hensyn til, hvorledes Moderens moralske Forhold er.

Den af Landstinget vedtagne Bestemmelse (§ 4, sidste Stykke) medfører ogsaa adskillige Vanskeligheder og Urimeligheder. Den Moder, der faar sit andet Barn med en ny Fader, mister den Retsstilling, hun allerede har erhvervet med Hensyn til det første Barn. Dette kan føre til, at der gribes ind i dette Barns Stilling paa en skæbnesvanger Maade. Dets Plejeforældre blive uheldigere stillede, end det ved deres Overtagelse af Plejen var forudset. Det kan medføre, at de ikke længere tør paa tage sig Forsorgen for Barnet, og at det mister et godt Plejehjem. Moderen gør ligefrem sit første Barn en Tjeneste, hvis det lykkes hende ved Fosterfordrivelse eller Barnemord at skjule den anden Fødsel.

Og hvis hun udlægger det første Barns Fader som Fader ogsaa til det andet Barn, men han nægter det, hvad skal da ske? Eller hvis hun nægter at opgive, hvem der er Fader til det andet Barn? Som Be-

stemmelsen er affattet, synes det at paa hvile hende at føre Bevis for, at hun ikke har faaet Børn med flere Fædre. Men hvorledes føre dette Bevis?

I Virkeligheden se vi da ikke rettere, end at Landstingets Bestemmelse er skadelig for Børnene og drager Grænsen mellem de mere og de mindre løsagtige Mødre paa en ganske uheldig Maade.

Dertil kommer nu de Følger, Bestemmelsen vil have med Hensyn til de Kommuner, hvilke Forsørgelsespligt overfor Barnet paa hviler, og med Hensyn til Politimesterens Forpligtelse til Udbetaling af Bidrag. Man henviser herom til den som Bilag til Betænkningen følgende Skrivelse fra Justitsministeriet.

Udvalget foreslaar da at lade den i Landstinget indsatte Bestemmelse, § 4, sidste Stykke, udgaa, og i Forbindelse dermed ogsaa at stryge den tilsvarende Bestemmelse i § 1.

Fremdeles foreslaar *Udvalget* at genoptage i en omredigeret Form den i Landstinget udstemte Bestemmelse om, at det bør undgaaes, at det offentlige anbringer et Plejebarn, til hvilket Underholdsbidrag kan kræves fra flere Mænd, paa et Sted, hvor dets Omgivelser kende dette Forhold.

Et *Flertal* (A. Andersen, Berntsen, Deuntzer, Dinesen, Effersøe, Lars Jensen, Jensen-Sønderup, Kierkegaard, Kvist, Sveistrup og C. Sørensen) foreslaar, at det udtrykkelig fastslaas i Loven, at der paa Grundlag af den af Landstinget vedtagne Bestemmelse vedrørende Mødre, der føde paa Fødselsstiftelsen, maa paa hvile Fødselsstiftelsen en Forpligtelse til med Hensyn til enhver paa Stiftelsen fødende Kvinde at sikre sig Bevis for, hvem hun er.

Det samme Flertal foreslaar at genoptage de to Paragraffer vedrørende Forholdsregler, der kunne træffes mod Fædre udenfor Ægteskab, som, uden at have opfyldt deres Bidragspligt, ville forlade Landet paa længere eller ubestemt Tid, idet det dog ved Affattelsen af den første af disse Paragraffer har optaget et Par af Landstingsudvalget eller dets Fler-